

havde gjort en god Gjerning, og hvis det forholdt sig, som den ærede Ordfører antydede, at der kunde naas Noget ad den Vej, burde jo vistnok baade Regjeringen og Høire flaa til. Det gjør mig imidlertid ondt, at jeg for mit Bedkommende ikke kan fæste rigtig Tro til denne fristende Tale. Jeg tvivler ikke et Dieblit paa, at den ærede Ordfører selv har troet det, da han sagde det, men det vil blive Noget vanskeligt for os Andre at dele denne Tro. Man kan, naar man vil klare sig en saadan Sag, først og fremmest ty til Historiens Vidnesbyrd. Den Tid ligger jo ikke saa overordentlig fjernt, da virkelig alle tre Lovgivningsfaktorer maatte være enige, for at blot en Dre blev bevilget paa Finantsloven. Vi have jo nok haft et Provisorium i 1877—78, men der blev ikke taget Nogetomhelst, som ikke var bevilget baade af Folkethinget og Landsthinget. Det er altsaa ikke saa mange Aar siden, at vi ere komne ind i de abnorme Tilstande, og vi behøve kun at gaa disse saa Aar tilbage, og raadspørge Erfaringen, og se, hvad der stete den Gang, saa ville vi snart erfare, at det ikke var nogen egentlig Guldbalder for Forsvarsministerierne. Vi mindes, at der var Aar, hvor alle Love bleve henvisne til et Lønningsudvalg, og bleve liggende ganske rolig der, og at de militære Ministerier, det ene som det andet, bleve overordentlig stærkt beklippede. Fortiden lover altsaa ikke Meget, naar vi raadspørger den, og en anden Grund, hvorfor jeg ikke kan tro paa Ordførers Udtalelser, er, fordi det ikke forekommer mig at være en ret saaglig Behandling af disse Forslag at se dem i Belysning af Oppositionens Forhold til Ministeriet. Jeg veed nok, at den ærede Ordfører ved en anden Leilighed i et Dieblits Hefstighed erklærede, at Skydebanerne ved Bur skulde behandles under Hensyn til, at Fredericiagadens Kaserne ikke var bleven trakteret saaledes, som den ærede Ordfører ønskede det, og saaledes som Thingets ærede Formand ønskede det, men jeg tror ikke, at dette Standpunkt vil blive fastholdt i Længden; jeg tvivler ikke paa, at skjønt det rigtigt, at vi skulle have disse Skydebaner, faae vi dem ogsaa nok, aldeles afsset fra, hvorledes det gaar med Fredericiagadens Kaserne. Jeg kan indtil videre ikke tro, at man virkelig vil afgjøre en saa alvorlig Sag som den foreliggende efter det Hensyn, hvorvidt man faar paa den ene eller paa den anden Maade med Ministeriet. Jeg har nok læst i Oppositionens Hovedorgan, at naar Handelsdirektoratet blev nægtet Kjøbenhavn, var det paa Grund af Kjøbenhavnernes politiske Synder, men jeg kan dog ikke antage,

at man vil gaa saa vidt, at man vilde lade Kjøbenhavnerne bombardere, fordi de havde begaaet saadanne Synder, fordi de have støttet et Ministerium, som Oppositionen ikke syntes om. Hvis Oppositionen nærede den Anskuelse, at det var uødvendigt at bevilge Kanoner til Søbefæstningen eller Kanoner til Flaaden, for at sikke Kjøbenhavn i Krigstid mod et Bombardement, vilde den naturligvis behandle Spøgsmaalet saagligt, og ikke tage Hensyn til, hvorledes den forøvrigt staar med Ministeriet; jeg er saa meget mere vis derpaa, som det gaar med Granater, som det staar i Skriften om Regnen, at det regner saavel paa de Retfærdige som paa de Uretfærdige, saa at Oppositionen ikke vilde undgaa, at dens egne Tilhængere fik deres Del med af Granaterne. Hvad Flaaden angaar, vilde der være saa meget mere Anledning til at yde Bevillingerne, som den er bestemt til at værne ikke om Kjøbenhavn alene, men om hele Landet, særlig om Sjælland, saa en hel Del Ustyldige vilde komme til at lide med de Styldige. Hvad nu særlig Flaaden angaar, skal jeg ikke negte, at jeg betages af sorte Aelsker, naar jeg betragter dens Udfigter. Hæren vil for sit Bedkommende ikke blive behandlet værre, end den tidligere har været; vi have i længere Tid vidst, hvorledes vi stod med Oppositionen, at vi ikke kunde vente noget Synderligt, men hvad Flaaden angaar, synes der at trække et Uveir op. Vi have haft en 1ste Behandling af Søvarnsloven, som foretoges den 12te Oktober 1888, altsaa for ikke saa meget længe siden, man finder der paa Spalte 243—244 et Horostop stillet for Flaaden, som ikke er smilende. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse læse et Par Ord op deraf. Den ærede Ordfører siger der: „Jeg har dog ment med et Par Ord at maatte anbefale, at Sagen gaar over til 2den Behandling, og at udtale, at det vistnok bliver nødvendigt nu at gjøre Marinens Budget og Forslag til Udvidelser paa Marinens Omraade til Gjenstand for en noget strengere Kritik end den, der hidtil har været anvendt. Der har været, om jeg saa maa sige, en Slags særlig Sympathi for Flaaden her til Lands. Man har i en Række af Aar ogsaa fra Oppositionens Side — og jeg har selv tidligere taget Ordet i den Retning — næret den Betragtning, at vort Forsvar væsentlig burde støttes paa en Udvidelse af Flaaden.“ Senere siger den ærede Ordfører: „Men saa falder ogsaa den betydelige og kostbare Udvidelse af Flaaden, navnlig i Retning af store Kampskibe, der jo navnlig har været bygget paa Forestil-